

Valon värit, lumen lämpö, ja kaiken keskellä virtaa joki

Nimi: Anna Kristiina Hakala

Ikä: 20 (pari kertaa)

Koulutus: Eräopas ja FM (Turku)

Pituus: 188 cm (ilman korkoja)

Perhe: Onni ja Ilo (koiria)

Tässä tietoa Annasta hänen itsensä kertomana:

Sanotaan, että elämänpuunsa voi ottaa ja viedä vaikka maailman ääriin, mutta vasta juurillaan puu todella kukoistaa. Minun elämänpuuni kulki vaivatta mukana, kun lukion jälkeen lähdin opiskelemaan, työskentelemään ja matkustamaan maailmalle. Vaikka nuorena en halunnut mitään mieluummin kuin päästä kauas pois Alakylästä, keski-ään kynnyksellä en halunnut mitään enemmän kuin palata juurilleni. Syvältä routaisesta maasta ne juuret ovat maailmallakin muokanneet minua – jopa omituisuuksiin asti. Minäpä kerron muutaman esimerkin.

Valo

Tunnetko omituisia ihmisiä, jotka elokuvissa kommentoivat ärsyttävästi sivuseikkoja? Minä olen yksi heistä, eikä kyse ole juonesta tai näyttelijöistä vaan valosta. Alakylässä kasvaneelle valon oma elämä vuodenvierroon mukana, sen värisävyt, voimakkuus, taittumiskulma – kaikki nämä ovat minusta elintärkeitä oleellisuuksia, joiden mukaan ihmisen orientaatio maailmassa muuttuu. Sietämättömintä on elokuva, jossa ulkokohtauksen valontaittumiskulma tai päivänvalon intensiteetti vaihtuu satunnaisesti, koska eri otoksia on leikattu valosta piittaamatta yhteen. Maailmalla liikkuessani tiedostan reagoineeni aina valoon herkällä tavalla: aamu toisensa jälkeen en osannut lopettaa ihmettelemästä auringon outoa suuntaa päivän pyöriessä eteenpäin eteläisen Afrikan taivaan alla, enkä milloinkaan tullut sinuiksi Keski-Euroopan pimeiden, lämpimien kesäöiden kanssa. Palattuani takaisin pohjoiseen ahmin kesäöiden valoisuutta, uppoan kaamoksen hämäryyteen ja elän sentti sentiltä auringonvalon taittokulmaa vuodenvierroon mukaan. Auringossahan meillä on tämän maailmankolkkan oma elokuvatähti, sen kierrossa aina uudelleen ja uudelleen loppumattoman jännittävä juoni.

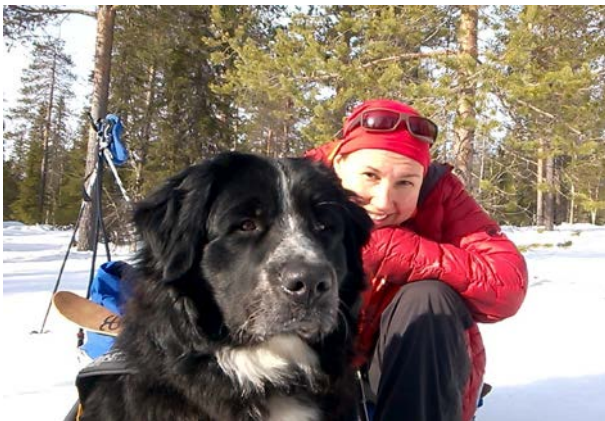
Lumi

Toinen omituisuus on lumen merkitys: lumeton talvi on minulle kauhistus, kylmyyden perikuva, surkeuden syvyys. Lumi tarjoaa lämpöä, lumi tuo iloa, ja lumesta on mahdollista rakentaa mitä vain. Ehkä se on se sisäinen lapseni, joka ei ole saanut tarpeeksi lumilinnojen rakentamisesta ja unkkujen kaivamisesta lapasten läpimärkyyteen asti, mutta lumessa eläminen on aina kiehtonut minua. Palattuani takaisin pohjoiseen koen korvaamattoman arvokkaana mahdollisuuden avata oven ja elää luonnossa, olipa sitten kesä tai talvi. Liikun koirien kanssa kaikkina vuodenaikoina metsissä ja tunturissa, yövyn milloin teltassa, laavuilla, milloin taas autiotuvilla ja tietysti myös lumessa. Asuessani ulkomailla luonnossa liikkuminen oli myös tärkeä osa vapaa-aikaani. Olen vaeltanut lyhyistä päiväreissuista aina reilun kuukauden mittaiseen pyhiinvaellukseen eri puolilla maailmaa. Olen nukkunut taivasalla sveitsiläisten lehmien keskellä, pystyttänyt telttani kaktusten keskelle ja yöpynyt pyöreissä savimajoissa tulikärpästen tanssiessa ulkona. Elämä on kuin eväsleivät – maistuu aina paremmalta ulkoilmassa.

Joki

Vielä yksi omituisuus minun on kerrottava: minulle vesi on vettä vasta kun se huilaa niin kuin Ounasjoki. Varpaat merivedessä tunnen oloni lähinnä hölmöksi näennäisen mihinkään menemättömän liikkeen äärellä, meressä uimisesta nyt puhumattakaan (ihan sama, jos vääntäytyisi pesukoneen linkousohjelmaan). Samoin järvet kaikessa tyyneydessään ovat minusta jollain tavoin epäilyttäviä (se pesukoneen pahaenteinen, hiljainen vaihe kun jotain tapahtuu jossakin, mutta mitään ei kuulu eikä näy). Mutta kun se virtaa, se virtaa elämän lailla välissä koskipaikoissa läpi kapeikkojen, välissä taas suvannoissa hitaasti nautiskellen. Alakylässä Ounasjoki on minulle yksi tärkeimmistä asioista, mitä en päivä toisensa jälkeen lakkaa ihailemasta.

Lisätietoja tästä aivan upeasta valloittavan persoonallisesta naisesta saat eräretkiltä, mikäli polkunne sattuvat risteämään.

